

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **Albert Česká republika**, IČO: 44012373
sídlem Radlická 520/117, Jinonice, 158 00 Praha 5
zastoupená advokátkou Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou
sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, Nové Město, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2024, č. j. 63060/24/O100/HI/Št,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2024, č. j. 63060/24/O100/HI/Št, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 8. 1. 2024, č. j. ČOI 155388/23/2400/0519/R/Va/Če, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 24 odst. 7 písm. a) a písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spotřebitele, (dále také „ZOS“), a dále přestupku podle § 54 odst. 4 písm. b) zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh (dále jen „zákon o posuzování shody“), za což mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání žalobce rozhodl tak, že
 - výrokem I. řízení částečně zastavil,
 - výrokem II. prvostupňové rozhodnutí částečně změnil – upravil jednu formulaci výroku a snížil výši pokuty na 190 000 Kč,
 - výrokem III. prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil.
3. Žalobce napadl rozhodnutí v rozsahu výroků II. a III. Nesouhlasil s částí, ve které je žalobci vytýkáno porušení § 12a ZOS, kterým měla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. S ohledem na nejasný výklad čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále také „Směrnice“), který byl transponován do § 12a ZOS, žalobce navrhuje položení předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie (dále také „SDEU“).

Žaloba

4. Rozhodnutí je dle žalobce založeno na nesprávném posouzení § 12a ZOS a je proto nezákonné, a to z následujících důvodů: 1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistujících povinností. 2. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna formální stránka přestupku. 3. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna materiální stránka přestupku. 4. I pokud by jednání bylo přestupkem, žalobce by byl odpovědnosti za přestupek zproštěn. 5. I pokud by jednání bylo přestupkem, jedná se o trvající přestupek. 6. I pokud by žalobce nebyl zproštěn odpovědnosti za přestupek, uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. 7. Žalovaný nepřihlédl k průzkumu veřejného mínění, který předložil žalobce. 8. Řízení bylo zatíženo procesními vadami. 9. Rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné. K jednotlivým bodům žalobce uvedl:

1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistujících povinností

5. Žalobce uvedl, že byl uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, kterého se dopustí prodávající tím, že *„informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008“*. Žalobce měl porušit § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, protože spotřebitele pravdivě neinformoval o nejnižší ceně zlevněných výrobků, za kterou tyto výrobky nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Bylo mu vytýkáno, že procentuální výši slevy nevztahoval primárně k nejnižší ceně, ale k ceně, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji a že „nepovinný“ údaj o běžné ceně byl uveden výrazněji než údaj o nejnižší ceně. Žalobce tvrdí, že nebyl povinen vztahovat procentuální výši slevy primárně k nejnižší ceně, jak dovozuje žalovaný, jelikož takovou povinnost žalobci nestanoví žádný závazný právní předpis. Obdobně, vzhledem k tomu, že žádný závazný právní předpis nestanoví bližší podmínky pro uvedení informace o nejnižší ceně, zejména velikost písma, žalobce nebyl povinen uvést informace o nejnižší ceně výrazněji než informace o běžné ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný. Rozhodnutí žalovaného tak považuje za nezákonné, protože žalobce povinnost dle § 12a ZOS splnil, jak je uvedeno dále.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Z § 12a ZOS (a to i ve spojení s § 12 ZOS, na který odkazuje žalovaný) je dle žalobce zřejmé, že:
- U zlevněných výrobků musí být uvedena informace o nejnižší ceně, což žalobce splnil, jak je patrné přímo z rozhodnutí.
 - Nemusí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k nejnižší ceně, což žalobce přesto uvedl, jak je patrné přímo z rozhodnutí.
 - Není zakázáno uvádět jiný referenční údaj než nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy.
 - Způsob uvedení informace o nejnižší ceně není blíže upraven, je proto nutné respektovat pouze obecná pravidla poskytování informací spotřebitelům, která žalobce respektoval, což nerozporuje ani žalovaný.
 - Proto je možné vztahovat slevu primárně k jinému referenčnímu údaji než k nejnižší ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
 - Též je možné uvést informace o jiném referenčním údaji výrazněji než informace o běžné ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
 - Pojem „sleva z ceny“, jak je uveden v čl. § 12a ZOS není v žádném závazném předpisu úžeji definován. Proto je slevou dle jazykového výkladu jakákoliv redukce ceny oproti bezprostředně předcházející prodejní ceně, a to i v případě, že cena po slevě je vyšší než nejnižší cena. Žalobce tak tvrdí, že dle pozitivní právní úpravy může jako slevu prezentovat snížení ceny oproti ceně předcházející i v případech, že cena po slevě je vyšší než nejnižší cena, doplnil-li takové sdělení o informaci o nejnižší ceně a eventuálně o procentní vyjádření finální ceny vůči nejnižší ceně.
7. Žalobce považoval za jednoznačné, že povinnost dle § 12a ZOS je splněna, pokud je u zlevněného výrobku uvedena též informace o nejnižší ceně, a to v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách. Žalobce tedy povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněného výrobku řádně uvedl informaci o nejnižší ceně. Procentuální vyjádření slevy se proto nemusí vztahovat primárně k nejnižší ceně, ale žalobce je oprávněn vztahovat výši slevy primárně k běžné ceně. Žalobce naopak není povinen uvést informace související s nejnižší cenou výrazněji než informace související s běžnou cenou.
8. Žalobce uvedl, že žalovaný povinnost uvádět procentuální vyjádření slevy primárně z nejnižší ceny a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem dovozuje z výkladových pokynů ke Směrnici vypracované Evropskou Komisí. Pokyny však nejsou závazným pramenem práva. To ostatně plyne i z čl. 23 Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii, dle kterého: *„V implementačních předpisech se zohledňují doporučení nebo jiné právně nezávazné předpisy sekundárního práva, které doplňují nebo vykládají závazné předpisy sekundárního práva implementované do těchto předpisů. Implementace ostatních doporučení nebo jiných nezávazných předpisů sekundárního práva se ponechává na rozhodnutí gestora.“* Pokud tedy nebyly pokyny reflektovány v ustanovení § 12a ZOS, nelze je podle žalobce bez dalšího činit pramenem českého práva. Dále se pokyny vztahují ke Směrnici, u níž samotné je vyloučen přímý účinek ve vztahu k soukromým subjektům včetně žalobce. I pokyny ale výslovně umožňují uvádět jinou referenční hodnotu než nejnižší cenu a vztahovat k ní výši poskytnuté slevy. Ani na základě teleologického výkladu však nelze dovodit existenci

povinností, za jejichž nesplnění je žalobce sankcionován. Sám žalovaný v rozhodnutí uvádí, že požadavkem § 12a odst. 1 ZOS je pouze to, aby při informování o slevě byl spotřebitel též řádně seznámen s nejnižší cenou. Obdobně dle důvodové zprávy k novele ZOS platí, že cílem § 12a ZOS: „*Je posílení transparentnosti při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků a zabránit tak umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.*“ Podle žalobce bude účelu § 12a ZOS dosaženo i tehdy, pokud prodávající u zlevněných výrobků uvede pouze informaci o nejnižší ceně. V takovém případě bude dle žalobce spotřebitel řádně seznámen s nejnižší cenou a bude moci posoudit, zda došlo k umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy. I z teleologického hlediska má tedy žalobce za to, že veškeré povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněných výrobků řádně uvedl informace o nejnižší ceně. Nad rámec právních předpisů k nejnižší ceně vyjádřil i procentuální výši slevy. Spotřebitel tak mohl snadno zjistit, jaká byla nejnižší cena a jaká je výše slevy vzhledem k nejnižší ceně. Porovnáním poskytnutých informací o nejnižší ceně a běžné ceně mohl spotřebitel zjistit, jestli cena daného výrobku byla uměle navýšena.

9. Žalobce považoval za zřejmé, že jiná uvedená cena nejnižší cenou být nemohla, ale muselo se jednat o jinou referenční hodnotu. Spotřebitel dle žalobce ani nepředpokládal, že výrazněji uvedená cena je právě nejnižší cena. Vzhledem k tomu, že povinnost informovat o nejnižší ceně byla do právního řádu uvedena s účinností od 6. 1. 2023, nemůže se jednat o zavedenou cenovou komunikaci, na kterou je spotřebitel zvyklý – což ostatně uznává sám žalovaný. Spotřebitel proto nemohl primárně předpokládat, že výrazněji uvedená cena je nejnižší cenou, když se jedná o nově zavedenou povinnost. Zákonodárci přitom nic nebránilo výslovně vymezit bližší požadavky na způsob cenové komunikace, pokud by takové pravidlo zamýšlel zavést. Ani z hlediska systematického výkladu nelze dovodit povinnost uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Pokud takovou povinnost ZOS ani jiný právní předpis nestanoví, bylo to úmyslem zákonodárce. Jinak by způsob uvedení informací blíže reguloval, jako učinil v řadě jiných případů.
10. Žalobce dovodil, že pokud žádný právní předpis způsob sdělení informací o nejnižší ceně ani velikost písma neupravuje, zákonodárce zřejmě nepovažoval za nezbytné do této problematiky jakkoliv zasahovat. Je proto na uvážení žalobce, jakým způsobem informace o nejnižší ceně sdělí, přičemž je korigován pouze obecnými požadavky právních předpisů, které však žalobce dodržuje. Žalovaný tak dle žalobce dotváří právo v rozporu s obecnou zásadou subsidiarity vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) a porušuje ústavně zakotvenou zásadu legální licence uvedenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobcem provedený a shora popsáný výklad § 12a ZOS považuje za správný. Žalobce tak odkázal na zásady *in dubio pro libertate*, *in dubio mitius* a *in dubio pro reo*. Proto, i pokud by bylo možné připustit správnost výkladu zastávaného žalovaným, dle zásady *in dubio pro libertate* je třeba upřednostnit výklad práva ve prospěch žalobce jako soukromého subjektu.
11. Žalobce dále upozornil na rozsudek SDEU (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Landgericht Düsseldorf – Německo) ze dne 26. 9. 2024, který uvádí, že „Článek 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve

formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.“

2. K nenaplnění formální stránky přestupku

12. S odkazem na § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále také „ZOP“) a s odkazem na a § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, žalobce konstatoval, že vzhledem k tomu, že jeho jednání není protiprávní, není naplněna formální stránka přestupku, a nemůže se jednat o přestupek, což potvrzuje i komentářová literatura a judikatura.

3. K nenaplnění materiální stránky přestupku

13. Žalobce uvedl, že popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nesplňuje materiální znak přestupku dle § 5 ZOP, tj. jeho společenskou nebezpečnost. Žalobce odmítá, že by klamal spotřebitele ohledně výše slevy, protože spotřebitelé měli k dispozici veškeré informace požadované právními předpisy včetně informace o nejnižší ceně. O absenci společenské škodlivosti jednání podle žalobce svědčí též skutečnost, že žalobce neeviduje jediný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace výrobků ohradil. Současně žalobce odkázal na průzkum zákaznického mínění, dle něhož spotřebitelé údaj o nejnižší ceně nepovažují za důležitý.

4. K případnému zproštění odpovědnosti

14. Žalobce na základě shora uvedeného považoval za zřejmé, že přestupek nespáchal, resp. Ani nemohl spáchat. Pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, žalobce dále uvedl, že za přestupek neodpovídá, neboť jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 ZOP: *„Právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“* Žalobce tvrdí, že takové úsilí vynaložil, když v době před účinností zákona aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků. Novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů. Přizpůsobení slevové komunikace novým požadavkům zákona představuje přitom pro žalobce finančně i časově náročný proces. S jeho realizací proto bylo třeba započít ještě v průběhu legislativního procesu, neboť samotná legisvakanční lhůta o délce 30 dnů objektivně nepostačovala. Žalobce se proto včas snažil získat, mimo jiné od žalovaného, ucelené výkladové stanovisko k § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalobci však i přes jeho opakovanou snahu byly poskytnuty pouze základní informace, ze kterých nebylo možné dovodit, jak by měl nově zaváděnou povinnost promítnout do stávající cenové komunikace, aby ji žalovaný považoval za souladnou s právními předpisy.

5. K trvajícimu přestupku

15. Žalovaný i prvostupňový orgán dle žalobce pochybili, pokud jimi vytýkané jednání žalobce neposoudili jako trvajícimu přestupek. Dle § 8 ZOP, se trvajícím přestupkem rozumí mj. takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu. Z komentářové literatury žalobce dovozuje, že trvajícimu deliktu nasvědčuje použití nedokonavého vidu slovesa, například „*provazuje*“ nebo „*prodává*“ či „*vydává*“. Žalobce zdůraznil, že je třeba posoudit i povahu a podstatu přestupku, a zejména charakteristiku objektivní stránky přestupku, kdy pro trvajícimu přestupek svědčí určitá míra trvalosti. Žalobce odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007–135. V kontextu řešeného případu žalobce dovozdil, že:

- Žalobce po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou formu cenové komunikace co se týče umístění a velikosti zobrazení nejnižší ceny a běžné ceny.
 - Tuto cenovou komunikaci žalobce nastavil a udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého svého sortimentu stejně.
 - Tuto cenovou komunikaci pak nijak neobnovoval ani neměnil.
 - Výše uvedené je mezi stranami nesporné, kdy žalobci není kladeno za vinu, že by u určitých vybraných produktů vedl jinou cenovou komunikaci. Naopak žalovaný sám v rozhodnutí přiznává, že žalobce se dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.
16. Pro srovnání žalobce odkázal na postup České obchodní inspekce v případě prodejce dveří, který uvedl na trh několik tisíc kusů dveří dvou druhů bez posouzení shody autorizovanou osobou, a toto jednání bylo posouzeno jako dva přestupky, neboť se jednalo o dva druhy dveří.

6. K nepřiměřené výši pokuty

17. Uložená pokuta je dle žalobce nepřiměřeně vysoká zejména s ohledem na to, že:
- Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje.
 - Cenová komunikace žalobce není způsobila klamat spotřebitele.
 - Žalovaný neposkytl žalobci potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o nejnižší ceně.
 - Povinnost uvádět informace o nejnižší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakancí lhůtou.
18. Žalobce nesouhlasil, že jako přítěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že porušení § 12a ZOS bylo zjištěno při pěti kontrolách prvostupňového orgánu. Žalobce připomněl, že cenová komunikace žalobce je centrálně nastavena, a je proto zcela totožná na všech prodejnách, což je skutečnost, s níž byl žalovaný opakovaně seznámen v procesních podáních žalobce. Proto i kontrolní zjištění včetně případných nedostatků musejí být stejná napříč celou prodejní sítí. Žalobce však při centrálním nastavování cenové komunikace jednal v dobré víře v to, že postupuje zcela v souladu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřihlédl k uvedeným okolnostem jako k okolnostem polehčujícím a centrální nastavení cenové komunikace nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost, žalobce žádá soud, aby nepřiměřeně vysokou pokutu snížil.

7. K průzkumu veřejného mínění

19. Žalobce uvedl, že v rozsudku ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, SDEU připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění či znalecký posudek pro účely posouzení toho, jak velká část spotřebitelů vnímá praxi jako nekalou. Tento přístup pak potvrdil i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2022, č.j. 6 As 186/2021–28).
20. Dle žalobce měl žalovaný vzít žalobcem předložený průzkum veřejného mínění (Průzkum cenové kalkulace) v potaz minimálně při úvahách o výši sankce a společenské nebezpečnosti

vytýkaného jednání a dále též při posuzování splnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku.

21. Žalobce popsal, že z tohoto průzkumu plyne, že:
- se jej účastnilo 798 respondentů, kteří alespoň 1x měsíčně nakupují v prodejnách žalobce (žalobce si není vědom, že by žalovaný obdržel stejné množství podnětů od spotřebitelů);
 - dotazování proběhlo v červnu 2023, tedy již půl roku po účinnosti novely ZOS, kdy mohl být prostor, aby se spotřebitelé s novou úpravou seznámili;
 - pouze 6 % respondentů uvedlo, že cena za posledních 30 dní by rozhodně měla být uvedena u potravin, které jsou v akci.
22. Žalobce namítal, že žalovaný průzkum žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil, ani neuvedl, proč by neměl být součástí posouzení věci žalovaným. S ohledem na absenci stížností spotřebitelů na cenovou komunikaci žalobce i na skutečnost, že žalovaný kontroly zahajuje z úřední povinnosti, nikoliv na základě podnětů spotřebitelů, má přitom průzkum vysokou vypovídající hodnotu o případné klamavosti cenové komunikace žalobce. Klamavost je totiž třeba posuzovat právě z hlediska spotřebitelů. Pokud pro spotřebitele není cenová komunikace žalobce klamavá, nelze její klamavost dovodit pouze na základě ojedinělého a nepodloženého názoru žalovaného. Jelikož se žalovaný i prvostupňový orgán nedostatečně vypořádali s průzkumem veřejného mínění žalobce, zatížili řízení vadou, která odůvodňuje zrušení jejich rozhodnutí.

8. K procesním vadám řízení

23. Žalobce argumentoval, že dle judikatury platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí. Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v odvolání, žalovaný řízení ke společnému řízení nespojil. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, je tak procesní vadou a v rozporu se zásadami procesní ekonomie.

9. K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí

24. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný dostatečně nevypořádal jeho námitky, a to z těchto důvodů:
- Žalovaný dle žalobce neuvedl, z jakého závazného právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k nejnižší ceně a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem.
 - Protože žalovaný neuvedl žádnou existující povinnost, kterou by žalobce porušil, není zřejmé, na základě čeho dovozuje, že jednání žalobce je protiprávní.
 - Žalovaný se blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání žalobce.
 - Žalovaný se blíže nezabýval okolnostmi zprošťujícími žalobce odpovědnosti za přestupek.
 - Žalovaný se blíže nezabýval polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty.
 - Žalovaný se nezabýval spojením souvisejících řízení do společného řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Návrh na položení předběžných otázek

25. Žalobce v návaznosti na shora předestřenou argumentaci navrhl, aby soud řízení přerušil a předložil SDEU předběžnou otázku ohledně výkladu čl. 6a Směrnice s důrazem na spornou právní otázku.

Vyjádření k žalobě

26. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7. 8. 2024, v němž uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a navrhl ji zamítnout.
27. Žalovaný předně uvedl, že položení předběžné otázky považuje za nadbytečné, neboť k výkladu čl. 6a Směrnice byly potřebné otázky položeny v řízení vedeném před SDEU ve věci C-330/23, *Aldi Süd*.
28. S námitkami žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány všechny jeho námitky uplatněné v odvolání, žalovaný nesouhlasil. Poukazoval na to, že správní orgán se nemusí vypořádat jednotlivě s každou vznesenou námitkou, rozhodnutí však musí obsahovat ucelenou argumentaci na podporu závěrů správního orgánu. Nesouhlas žalobce s argumentací správního orgánu neznámá, že by se správní orgán s nějakou námitkou nevypořádal.
29. Žalovaný je přesvědčen o správnosti a zákonnosti svého výkladu § 12a ZOS, jak je popsán v napadeném rozhodnutí. Podle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Pokud prodávající informuje spotřebitele o slevě, musí ho seznámit s nejnižší cenou, za kterou výrobek nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Sleva z ceny navíc musí být odvozena z nejnižší ceny. Jedině tak je možné podle žalovaného naplnit smysl a účel dané právní úpravy. U výrobku by se tedy měly nacházet informace o aktuální nabídkové ceně, příp. dalších cenách podle cenových předpisů (např. měrné ceně), a dále informace o nejnižší ceně. Jiné cenové informace u výrobků nemusí být uvedeny. Žalovaný je pak toho názoru, že pokud prodávající u výrobků uvádí jakékoli další cenové údaje, neměly by tyto vést k nepřehlednosti sdělovaných informací a neměly by snižovat pozornost spotřebitele, pokud jde o informace, jejichž uvedení je vyžadováno platnými právními předpisy.
30. K tomu žalovaný poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2022, č. j. 25 Ad 5/2021-32: „*Krajský soud má současně za to, že požadavek § 12 zákona o ochraně spotřebitele na jasnou informaci o konečné ceně výrobku nemá za účel zaplavení spotřebitele více informacemi, které by naopak svou mnohostí mohly spotřebitele zmást. Účelem předmětného ustanovení je, aby zákazník měl okamžitou přesnou, správnou a nezavádějící informaci o ceně konkrétního výrobku.*“ Stejně tak lze dle žalovaného říci, že v souvislosti s informováním spotřebitele o nejnižší ceně podle § 12a ZOS by nemělo docházet k zahlcení cenovky celou řadou dalších údajů, které ve výsledku povedou k tomu, že se spotřebitel bude obtížně orientovat ve vztazích mezi těmito údaji a nebude tak mít jasnou představu o výhodnosti poskytované slevy. Z hlediska plnění § 12a ZOS postačuje uvést nejnižší cenu, uvedení procentuálního vyjádření slevy a jiných referenčních cen je pak iniciativou samotných prodávajících. Při uvádění takových dalších (právními předpisy nevyžadovaných) údajů však nesmí docházet k matení spotřebitele, nesmí být snižována pozornost spotřebitele, pokud jde o informace vyžadované právními předpisy. V opačném případě může být takové jednání vyhodnoceno jako porušení § 12a ZOS, popř. porušení zákazu používání nekalých

obchodních praktik. Žalovaný tak nesouhlasí s žalobcem v tom, že by žalobce spotřebitele informoval v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách.

31. Žalovaný považoval za důležité zmínit, že při informování spotřebitele musí být respektována určitá kvalita poskytovaných informací i způsobu, jakým jsou spotřebiteli informace sdělovány. Žalovaný k tomuto odkázal na judikaturu týkající se plnění jiné informační povinnosti, a sice povinnosti podle § 9 odst. 1 ZOS ve znění účinném do 5. 1. 2023 (informace o vlastnostech prodáváných výrobků). Jako porušení § 9 odst. 1 ZOS ve znění účinném do 5. 1. 2023 byly posuzovány případy, kdy prodejce ojetých vozidel uváděl stav tachometru, který neodpovídal počtu skutečně ujetých kilometrů, popř. stav tachometru neověřoval, aniž by o tom spotřebitele informoval. Konkrétně zmínil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 10 A 184/2014-57, ve kterém se uvádí: *„Žalobce byl tedy jako prodávající povinen postupovat v souladu s požadavkem odborné péče, kterou se podle § 2 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat, a která odpovídá poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti. Tento požadavek zahrnuje i ověřování informací, kterých se odvolateli o prodáváných výrobcích dostalo. Prodejce by tedy měl vyvinout maximální úsilí pro ověření údaje na tachometru a s výsledky takového ověřování by měl být spotřebitel zřetelně, srozumitelně a jednoznačně seznámen, a to současně s podáním informace o stavu tachometru. Jedině takovým způsobem lze splnit povinnost danou § 9 odst. 1 ZOS. Pokud tedy prodejce nemá možnost dostatečně ověřit, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů, musí toto sdělit spotřebiteli současně s uvedením informace o stavu tachometru.“* Nejvyšší správní soud v potvrzujícím rozsudku ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 298/2016-52, podle žalovaného konstatoval: *„Není totiž pochyb o tom, že počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodáváného ojetého automobilu. Zdejší soud se charakterem informační povinnosti prodejce zabýval např. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015–56, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016–36, anebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016–36. Dle citovaných rozsudků lze přitom na prodejce ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele klást jen rozumné požadavky, které jsou přiměřené okolnostem daného případu. Stav tachometru je ovšem údajem pouze orientačním a nelze z něj bez dalšího vycházet. Je tedy nutné, aby prodávající zjišťoval skutečnosti, které ve svém souhrnu a vzájemných souvislostech podávají informaci o počtu ujetých kilometrů.“*
32. Obdobným způsobem je třeba dle žalovaného nahlížet i na plnění informační povinnosti podle § 12a ZOS. Nelze akceptovat, aby prodávající zahltl spotřebitele cenovými údaji, aby nebylo jasné, co přesně některé z těchto údajů znamenají, a aby byl spotřebitel lákán na slevy odvozené z těchto nejasných cenových informací. Žalobce tento další cenový údaj specifikuje jako „cenu, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji (běžná cena)“. Žalovaný argumentoval, že žádný právní předpis nestanovuje, co se rozumí „běžnou cenou“, po jak dlouhé období musí určitá cena platit, aby se jednalo o „běžnou cenu“ ani jakákoli jiná pravidla pro uvádění takové ceny. Žádná informace o tom, co se rozumí cenou, která je na cenovce přeškrtnutá a ze které je odvozeno procentuální vyjádření slevy, není ani součástí žalobcem používané cenové komunikace (na cenovce se žádné vysvětlení takové ceny nenachází, jak plyne z fotodokumentace, která byla pořízena při kontrolách a je založena ve spisovém materiálu). Takový způsob informování spotřebitele žalovaný nepovažuje za řádný. Podle platné právní úpravy by měl být spotřebitel informován o nejnižší ceně, aby mohl posoudit výhodnost poskytované slevy. Sleva pak musí být odvozena z nejnižší ceny. Jestliže prodávající na cenovce uvádí i jiné než právními předpisy vyžadované informace, měl by tyto informace vysvětlit a neměl by z nich odvozovat slevu (o slevu se jedná pouze v

případě, že prodejní cena je nižší než nejnižší cena). Žalovaný k tomu odkázal na str. 11 napadeného rozhodnutí.

33. Žalovaný zdůraznil, že s ohledem na praxi prodávajících, kteří lákali zákazníky na slevy odvozené z cen, za které se výrobky nikdy nebo téměř nikdy neprodávali, zavedl zákonodárce referenční cenu – nejnižší cenu, se kterou je třeba spotřebitele při informování o slevě vždy seznámit. Nejnižší cena je zákonem přesně vymezená a spotřebitel tak má přesnou představu o tom, o jakou cenu se jedná. Na rozdíl od žalobcem uváděných přeškrtnutých cen, ohledně nichž není jasné, jaká pravidla na jejich určování žalobce (popř. jiní prodávající) aplikuje (neboť o nich spotřebitele žalobce v posuzovaných případech neinformoval). Podle žalovaného má zavedení přesně vymezené referenční ceny předcházet umělému navyšování cen a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy (srov. pokyny a důvodová zpráva k zákonu č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „novela“). V případě, že by i nadále bylo akceptováno, aby prodávající odvozovali slevu z nějaké jimi zvolené ceny (běžné ceny nebo jakékoli jiné ceny), která není spotřebiteli dostatečně transparentně vysvětlena, a aby nejnižší cena u výrobku sice byla uvedena, ale naprosto upozaděna oproti této jiné ceně, nemůže dojít k naplnění smyslu a účelu dané právní úpravy. V podrobnostech žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.
34. Žalovaný sdělil, že si je vědom nezávažnosti pokynů, jak uvedl i v napadeném rozhodnutí, přesto jsou cenným zdrojem informací (obdobně jako důvodové zprávy k zákonům či odůvodnění směrnic a nařízení) jak pro správní orgány, tak pro soudy, tak pro samotné adresáty povinností či pro širokou veřejnost. Žalovaný považoval za samozřejmé, že na ně lze odkazovat a vycházet z nich při výkladu právních předpisů. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2024, č. j. 31 A 18/2023-336, ve kterém se soud vyjadřoval k použití sdělení Evropské komise Pokyny k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů: *„K tomu soud podotýká, že ačkoliv se jedná o dokument, který není právně závazný, nelze jeho význam opomenout. Výkladový pokyn vydaný Evropskou komisí poskytuje důležité informace o smyslu a účelu právní úpravy z pohledu navrhovatele příslušné právní úpravy, a plní tedy obdobnou úlohu jako důvodová zpráva k návrhu zákona v rámci vnitrostátního legislativního procesu. Přestože tedy nejde o závazný právní předpis, plní důležitou roli, je-li třeba užít teleologického a historického výkladu práva. Pro příkladné užití výkladových pokynů soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014–52. V tomto rozsudku soud podpůrně použil výkladové pokyny, stejně jako to učinil žalovaný v posuzované věci.“*
35. Dále žalovaný rozporoval argumentaci žalobce vztahující se k reklamním tvrzením. V tomto případě totiž nebyla posuzována reklamní tvrzení žalobce, ale informace uvedené na cenovkách u výrobků při jejich nabídce spotřebiteli v provozovně. Při nabídce výrobků musí být spotřebitel informován jasně, zřetelně, srozumitelně, pravdivě o všech skutečnostech vyžadovaných právními předpisy. Podle žalovaného není možné uvést nějakou informaci nejasně nebo ji následně jiným údajem zpochybnit či vyvrátit. Takové informace pak nelze považovat za řádné. Pokud žalobce uvedl nějakou přeškrtnutou cenu, aniž by zároveň vysvětlil, o jakou cenu se jedná, deklaroval určité procentuální slevy odvozené z této přeškrtnuté ceny, a dále uvedl nejnižší cenu drobným písmem na samém okraji cenovky, nemůže se jednat o informování spotřebitele v souladu s právními předpisy.

Žalovaný považoval za nepochybné, že žalobce porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS a současně trval na tom, že posuzované jednání žalobce je protiprávní, tj. formální stránka přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS byla naplněna.

36. Pokud jde o naplnění materiální stránky přestupku, žalovaný odkazuje na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, kde se k této otázce dostatečně vyjádřil. Spotřebitel vybírající si výrobky ke koupi pohledem na cenovky u výrobků specifikovaných ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně zjistil, že se jedná o výrobky, u kterých je poskytována sleva – na cenovkách se nacházel údaj „AKCE“ doplněný přeškrtnutou cenou a procentuálním vyjádřením slevy odvozeným z této ceny. Dále spotřebitel viděl aktuální nabídkovou cenu. Na základě těchto údajů se mohl domnívat, že přeškrtnutá cena je nejnižší cenou a uvedené procento tak vyjadřuje, o kolik je aktuální nabídková cena nižší než nejnižší cena. Teprve při bližším zkoumání cenovky si spotřebitel mohl všimnout údaje o nejnižší ceně a poskytnutými informacemi mohl být zmaten. Ve výsledku mohl poskytovanou slevu vyhodnotit jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. Nadto v některých případech se o slevu ve skutečnosti ani nejednalo. Ve vnímání žalovaného byla materiální stránka přestupku naplněna.
37. Žalovaný dále odmítl, že by byly dány důvody pro zproštění žalobce odpovědnosti za daný přestupek, neboť nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 ZOP. Žalovaný v žádném případě nebyl pasivní, pokud jde o poskytování informací o novele a odpovídání dotazů podnikatelů k výkladu § 12a ZOS, a to již v době před nabytím účinnosti novely. Naopak součinnost České obchodní inspekce byla nadstandardní. Zástupci České obchodní inspekce i Ministerstva průmyslu a obchodu se účastnili kulatých stolů se zástupci Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, jehož členem je i žalobce, na kterých rovněž vysvětlovali předmětnou právní úpravu a zodpovídali dotazy členů (písemné vyjádření k návrhu novely bylo Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR zasláno již dne 1. 6. 2022, kulatý stůl proběhl např. dne 14. 10. 2022, tedy cca tři měsíce před nabytím účinnosti novely). Odpovědi na dotazy k výkladu § 12a ZOS poskytoval správní orgán i po nabytí účinnosti novely (dne 15. 2. 2023 proběhl další kulatý stůl se členy Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, problematika informování o slevách byla též obsahem přednášky zástupce České obchodní inspekce na odborném semináři Unie podnikových právníků konaném dne 23. 2. 2023). Již od počátku bylo dle žalovaného deklarováno, že Česká obchodní inspekce bude při výkladu § 12a ZOS vycházet z pokynů, které byly vydány již dne 29. 12. 2021 (srov. str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí).
38. Za nedůvodnou považoval žalovaný i námitku žalobce, že v případě přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS se jednalo o trvalý přestupek. Použití nedokonavého vidu slovesa ve vymezení skutkové podstaty přestupku není jediným určujícím kritériem pro posouzení charakteru přestupku (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61). Žalovaný tvrdil, že každé z posuzovaných jednání žalobce bylo jednorázovým úkonem spočívajícím v tom, že žalobce v jednotlivých případech specifikovaných ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a ZOS. Tímto jednorázovým úkonem žalobce vyvolal protiprávní stav, udržování protiprávního stavu však již není vyžadováno. Argumentace žalobce, že v reakci na zavedení povinnosti podle § 12a ZOS zvolil určitou formu cenové komunikace, kterou následně používal vždy při informování spotřebitele o slevě, není důvodem pro to, aby jeho jednání bylo posouzeno jako jeden trvalý přestupek. Podle žalovaného je rozhodující již vyvolání protiprávního stavu, aniž by

bylo za účelem posouzení odpovědnosti za přestupek dále zjišťováno, zda jej žalobce též udržoval.

39. Výši uložené pokuty pak žalovaný považoval za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu, dostatečně splňující represivní i preventivní účinky a odpovídající pokutám ukládaným v obdobných případech. Výměra trestu byla řádně odůvodněna. V podrobnostech žalovaný odkázal na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí.
40. Pokud jde o žalobcem předložený průzkum veřejného mínění, žalovaný uvedl, že se k němu dostatečně vyjádřil, a to na str. 9, 10, 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného spotřebitelé v průzkumu provedeném žalobcem jako nejdůležitější informace označili ty, které žalobce upřednostňoval na cenovce. Spotřebitelé nepředpokládají, že by prodávající informace, jejichž uvedení vyžadují právní předpisy, uváděli skrytě, přehlédnutelně. Naopak vycházejí z toho, že prodávající postupují v souladu s požadavky odborné péče a řádně plní své povinnosti. Podle rozhodné právní úpravy měla být výhodnost poskytované slevy porovnávána s nejnižší cenou. Tuto žalobce uváděl pouze drobným písmem při spodním okraji cenovky jako nějaký naprosto nepodstatný, doplňkový údaj. Spotřebitelé si této informace vůbec nemuseli všimnout. Pokud si ji všimli, mohli být poskytovanými informacemi zmateni, neboť nejprve posuzovali výhodnost slevy z přeškrtnuté ceny a procentuálního vyjádření slevy.
41. Žalovaný s odkazem na vyjádření žalobce v odvolání, že dominantní a tučně psaná cenová komunikace je historicky zavedenou komunikační praktikou napříč trhem již několik desítek let a spotřebitel jí denně přizpůsobuje své ekonomické chování, svědčí o tom, že žalobce nedostatečně přizpůsobil používané cenovky nové právní úpravě. Dle žalovaného je tomu tak proto, že i nadále vedl spotřebitele k tomu, aby výhodnost poskytované slevy posuzovali ve vztahu k běžné ceně, nikoli k nejnižší ceně. Zákonodárce však stanovil jako referenční cenu nejnižší cenu. Pokud by bylo v souladu s právními předpisy posuzovat výhodnost poskytované slevy i nadále primárně z jiných cen než z nejnižší ceny, tato právní úprava by zcela postrádala svůj význam. Spotřebitelé by totiž stále mohli být klamáni a transparentnost při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků by nebyla nijak posílena.

Replika žalobce

42. Žalobce soudu zaslal repliku ze dne 16. 4. 2025, ve které doplnil argumentaci ve vztahu k žalobním bodům 5, 6 a 8. Uvedl, že vedení správních řízení žalovaným v několika různých řízeních porušuje zásadu *ne bis in idem* a zásadu absorpce při ukládání trestů, a to z těchto důvodů:
- Všechny provozovny (prodejny) žalobce jsou provozovány žalobcem, nejsou samostatnými subjekty a cenová komunikace je nastavována centrálně, tudíž by vytýkané jednání mělo být posuzováno jako trvající přestupek a případně vedeno o přestupcích společné řízení. V důsledku vedení samostatných řízení je porušována zásada *ne bis in idem*, neboť jde o totožné jednání jednoho subjektu (žalobce) v důsledku centrálně nastavené cenové komunikace.
 - V každém řízení na základě mnoha kontrol byla udělena samostatná sankce bez přihlédnutí ke skutečnosti, že za *de facto* stejné jednání byl žalobce sankcionován v jiných řízeních. Tím pádem podle žalobce dochází k porušení absorpční zásady při

ukládání trestu za přestupek. Toto porušení žalovaný v rámci ukládání trestu nijak nezohlednil.

Duplika žalovaného

43. Žalovaný na repliku žalobce reagoval podáním ze dne 14. 5. 2025. Odkázal na svou dřívější argumentaci a zároveň poukázal na rozhodnutí správních soudů v obdobných případech, z nichž vyplývá, že se o trvalý přestupek nejedná. Zároveň zdůraznil, že ani nemohlo dojít k porušení zásady *ne bis in idem*, protože jednání žalobce je vždy vymezeno datem, místem, popisem jednotlivých výrobků a popisem cenových informací, tedy jde vždy o rozdílné skutky.
44. Ve vztahu k centrálně nastavené slevové komunikaci žalovaný argumentoval, že způsob pochybení nebyl vždy totožný a že byly použity cenovky neobsahující stejné informace.
45. Stran (ne)použití absorpční zásady žalovaný trval na jejím použití a odkázal na str. 19 napadeného rozhodnutí. K jejímu nepoužití ve vztahu k ostatním řízením žalovaný uvedl, že vedení společného řízení je možné pouze v případě příslušnosti jednoho a téhož správního orgánu. Jelikož jednotlivé inspektoráty České obchodní inspekce představují samostatné správní orgány, nebylo možné o vedení společného řízení uvažovat, a tudíž ani o použití absorpční zásady na skrze jednotlivými řízeními vedenými u různých místně příslušných správních orgánů.

Posouzení věci soudem

46. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu k vyjádření nereagovali. Soud účastníky v rámci výzvy poučil o tom, že v případě, že se nevyjádří ve stanovené lhůtě, bude vycházet ze skutečnosti, že s takovým postupem souhlasí.
47. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
48. Na tomto místě soud předesílá, že ve skutkově i právně velmi podobných případech totožných účastníků bylo již správními soudy dříve rozhodnuto, přičemž v daném případě zdejší soud neviděl důvod se od jejich závěrů odchýlit (srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správní soudu ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 43/2024-86, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správní soudu ze dne 20. 11. 2025, č. j. 6 As 36/2025-41; nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 44/2024-78, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správní soudu ze dne 28. 11. 2025, č. j. 7 As 50/2025-46).

49. Soud níže vypořádává jednotlivé žalobní námitky tak, jak byly uvedeny žalobcem.
1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistující povinnosti.
50. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce brojí proti závěru, že se dopustil přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, dle něhož se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo § 12a uvedené právní úpravy. Dle tohoto ustanovení *„informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy“*.
51. Gramatickým výkladem uvedeného ustanovení ZOS lze dojít k závěru, že povinností prodávajícího je při oznámení slevy uvést současně nejnižší cenu uplatněnou v předchozích 30 dnech. Jedná se tak nepochybně o cenu, za kterou byl výrobek v tomto časovém horizontu nabízen a prodáván. Právní úprava obsažená ve shora uváděném § 12a byla do ZOS transponována na základě čl. 6a Směrnice, který stanoví, že *„1. Veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval po určité období před uplatněním slevy z ceny. 2. Předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny.“* Předchozí cenu definuje čl. 6a odst. 2 Směrnice jako cenu nejnižší, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů před uplatněním slevy z ceny.
52. Na tuto úpravu pak navazuje rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23, jehož předmětem byla žádost o zodpovězení předběžné otázky – zda čl. 6a odst. 1 a 2 Směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě předchozí ceny ve smyslu odst. 2 uvedeného článku. Položená otázka se tedy týkala zodpovězení právního výkladu, který je sporný mezi účastníky tohoto řízení.
53. SDEU na položené otázky odpověděl tak, že čl. 6a odst. 1 a 2 Směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.
54. Soud tak na základě shora uvedeného nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž byl žalobce sankcionován na základě neexistující povinnosti.
55. Ve shodě s názorem žalovaného tak lze odkázat na odůvodnění rozsudku SDEU ve věci C-330/23, v němž se mimo jiné uvádí: *„Výklad čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6 v tom smyslu, že by v oznámení o slevě stačilo uvést ‚předchozí cenu‘ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku, aniž by tato cena představovala skutečný základ pro výpočet výše takové slevy, by přitom mohl, jak uvedly zejména maďarská, nizozemská a norská vláda ve svých písemných vyjádřeních, ohrozit tyto cíle, zejména pak cíl zvýšit informovanost spotřebitelů, který vyžaduje, aby informace o cenách a o metodách výpočtu oznamované slevy byly zcela jednoznačné. Kromě toho, pokud jde o zvláštní cíle sledované uvedeným článkem 6a, ten má, jak uvádějí pokyny z roku 2021 a jak zdůraznily česká a polská vláda, jakož i Komise ve svých písemných vyjádřeních, zabránit obchodníkům, aby spotřebitele uváděli v omyl tím, že zvýší cenu uplatňovanou před oznámením slevy, a inzerovali tak jejich nepravdivou výši. Výklad čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6 v tom smyslu, že by v oznámení slevy stačilo uvést ‚předchozí cenu‘ ve smyslu odstavce 2 tohoto článku jako pouhou informaci, aniž by ale taková sleva byla ve skutečnosti určena na jejím základě, by přitom v rozporu s tímto specifickým cílem umožnil obchodníkům uvádět spotřebitele v omyl inzerováním slev“*

neodpovídajících realitě, což by bylo v rozporu se samotným cílem článku 6a. Z toho plyne, že k tomu, aby byl respektován zvláštní cíl článku 6a směrnice 98/6 i cíle sledované touto směrnicí obecně, musí být čl. 6a odst. 1 a 2 vykládán v tom smyslu, že v oznámení slevy z prodejní ceny zboží musí být výše této slevy stanovena na základě „předchozí ceny“ tohoto zboží ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku. Z toho vyplývá, že prodejní cena zboží prezentovaná v oznámení jako snížená nemůže být ve skutečnosti stejná jako „předchozí cena“, či dokonce vyšší.“ Je tak zřejmé, že uvádění dalších cen, tedy takových, které právní úprava nevyžaduje, snižuje přehlednost informací a je tak bezesporu pro spotřebitele matoucí. Tyto závěry rovněž korespondují i argumentům uvedeným v důvodové zprávě k novelizaci ZOS, dle nichž je cílem právní úpravy posílení transparentnosti a zabránění umělému navyšování cen a klamání spotřebitelů. Ti pak musí být chráněni před nekalými praktikami formou uvádění zavádějících informací o ceně zboží. Je tedy zřejmé, že povinností obchodníků je uvádět nejnižší cenu a ve vazbě na ni pak odvodit procentuální vyjádření slevy. Případně uváděné jiné ceny je nutno řádně identifikovat a vysvětlit, a to zejména proto, aby nebyly uváděny způsobem, který by byl pro spotřebitele zavádějící nebo zbytečně odvádějící pozornost od podstaty ceny zboží.

56. Soud se tak ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce požadavky platné právní úpravy nenaplnil. Na cenovkách uvedl jinou referenční cenu a z této odvodil procentuální vyjádření slevy. Tuto jinou referenční cenu na cenovce nikterak nevysvětlil a především ji uvedl způsobem, který snižoval pozornost spotřebitele, pokud jde o nejnižší cenu. Spotřebitel se mohl domnívat, že tato jiná referenční cena je nejnižší cenou a mohl tak poskytovanou slevu vnímat jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. V případě některých výrobků se navíc o slevu ani nejednalo, neboť nejnižší cena byla nižší než uváděná aktuální platná nabídková cena. Takovou situaci nelze akceptovat, a to ani v případech, že nejnižší cena na cenovkách byla uvedena. Nejnižší cena totiž byla napsána při samém spodním okraji cenovky, a to drobným písmem. Pozornost spotřebitele upoutala především aktuální nabídková cena, která byla na cenovkách uvedena nejvýrazněji. Dalším výrazným údajem bylo slovo „AKCE“. Spotřebitel byl dále přitahován přeškrtnutou cenou, kterou žalobce v odvolání vysvětluje jako cenu „původní“, „běžnou“, a dále údajem o procentuálním vyjádření slevy, které bylo odvozeno od přeškrtnuté ceny. Takové informování spotřebitele o nejnižší ceně bezesporu nenaplnuje požadavky § 12a odst. 1 ZOS. Soud pro názornost vkládá některé fotografie pořízené při kontrolní činnosti prvostupňového orgánu, jež jsou součástí správního spisu.

57. Lze souhlasit s žalovaným, že je tak zřejmé, že žalobce nabízel spotřebitelům slevu z jiné než nejnižší ceny a z této jiné ceny též odvozoval procentuální vyjádření slevy. Takový

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postup je ve zjevném rozporu se smyslem dané právní úpravy, která má zamezit právě tomu, aby prodávající klamal spotřebitele ohledně skutečné výše slevy. Žalobcem zvolený způsob informování o nejnižší ceně nenaplnuje ani požadavek transparentnosti při oznamování slev. Spotřebitel mohl v důsledku jednání žalobce vyhodnotit poskytované slevy (pokud se vůbec o slevy jednalo) jako výhodnější, než ve skutečnosti byly. Právní předpisy nestanovují povinnost uvádět „původní“ či „běžnou“ cenu, jak o ní hovoří žalobce. Její uvedení tak dominantním způsobem, jak učinil žalobce, přitahuje pozornost spotřebitele. Spotřebitel se tak může domnívat, že se jedná o nejnižší cenu.

58. Vzhledem k výše uvedenému lze považovat argumentaci žalobce, že zákonodárci nic nebránilo v tom, aby zavedl podrobná pravidla pro specifikaci písma a jeho velikosti v rámci cenové komunikace, za nedůvodnou. Žalovaný tak v souladu se zákonem zhodnotil, že žalobce uvádí na cenovkách ceny, které nemá povinnost uvádět, tyto ceny nikterak nevysvětluje a uvádí je takovým způsobem, že jsou pro spotřebitele matoucí a snižují jeho pozornost, pokud jde o nejnižší cenu. Takové jednání je v rozporu s platnými právními předpisy.
59. Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024–91, kde je konstatováno, že pro spotřebitele je klíčové, aby reálně chápal, kolik mohl dříve za zboží zaplatit a kolik stojí nyní. Jakékoliv jednání, které tento cíl maří, přímo popírá účel a smysl dotyčného ustanovení. Primárním účelem ZOS je nepochybně posílení postavení spotřebitele jakožto slabší strany smluvního vztahu. Spotřebitel tak musí být chráněn proti nekalým praktikám, mezi něž zajisté uvádění zavádějících informací o ceně patří. Je rovněž nutno zdůraznit, že pokud zákon stanoví povinnost uvést nejnižší cenu za 30 dní před slevou, je to proto, že průměrný spotřebitel sám nemůže tuto informaci spolehlivě zjistit a je odkázán na serióznost prodejce. Je proto pro tohoto spotřebitele klíčové, že informace o slevě musí být srozumitelná, transparentní a věrohodná. Průměrný spotřebitel samozřejmě nemá detailní přehled o historických cenách a spolehne se na to, co mu prodejce prezentuje.

2. Formální stránka přestupku

60. Soud s odkazem na shora uvedené nemohl přisvědčit názoru žalobce, že v jeho případě došlo k nenaplnění formální stránky přestupku. V projednávané věci je totiž zřejmé, že žalobce porušil § 12a písm. a) ZOS, takže jeho jednání naplňuje znak protiprávnosti. Žalobcův odkaz na komentářovou literaturu, který vychází z předpokladu absence znaku protiprávnosti, pak není případný.

3. Materiální stránka přestupku

61. K této námitce soud uvádí, že podle § 5 ZOP je za přestupek považován společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Porušení právních povinností tedy musí být zároveň společensky škodlivé, aby se jednalo o přestupek. Takový závěr ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021–37, z níž lze dovodit, že materiální stránkou správního deliktu má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech. Tedy za situace, kdy se k okolnostem jednání naplňujícího formální znaky skutkové podstaty přestupku přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.

62. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s těmito zásadami uvedl, že v tomto případě se však o takovou situaci nejedná. Nejde o situaci, kdy by byly dány okolnosti, které vylučují, aby vytýkaným jednáním byly porušeny nebo ohroženy právem chráněné zájmy společnosti. Spotřebitel nebyl řádně informován o nejnižší ceně, jak je vyžadováno § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Mohl se domnívat, že poskytovaná sleva je výhodnější, než ve skutečnosti byla. Závažnost tohoto pochybení rozhodně není bagatelní, naopak se jedná o závažné protiprávní jednání. Bez jakýchkoli pochyb došlo k naplnění materiální stránky příslušného přestupku. Soud se tak se závěry žalovaného podpořenými konkrétními případy shoduje a plně na ně odkazuje.

4. K případnému zproštění odpovědnosti

63. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že v případě žalobce nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 ZOP, dle něhož právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Za vynaložení potřebného úsilí za účelem zabránění vzniku přestupku nelze v žádném případě považovat aktivní poptávání na výkladové nejasnosti, ani účast na odborných debatách. Žalobce tedy neuvedl žádnou skutečnost, v níž by bylo možno vynaložení veškerého úsilí ve smyslu shora uvedeného ustanovení ZOP spatřovat a svým postupem porušil povinnost danou mu § 12a písm. a) ZOS. K této námitce naopak žalovaný upozorňuje na skutečnost, že příslušné subjekty měly informace k výkladu tohoto zákonného ustanovení již v průběhu legislativního procesu. Navzdory tomu žalobce nastavil slevy tak, že tomuto zákonnému ustanovení a výkladovým pravidlům odporovaly. Žalobce tedy neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. K naplnění liberačního důvodu tedy nedošlo, a námitka proto není důvodná.

5. K trvajícímu přestupku

64. Při hodnocení námitky, že jednání žalobce, ve kterém je spatřováno porušení § 12a ZOS, mělo být posouzeno jako trvající přestupek, vycházel krajský soud z § 8 ZOP, podle něhož *„trvající přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán“*. Jednání žalobce, kterým došlo k porušení § 12a písm. a) ZOS, však za takto vymezený trvající přestupek označit nelze. Ve shodě s názorem žalovaného lze naopak konstatovat, že takové jednání bylo naopak jednorázovým úkonem spáchaným tím, že žalobce v jednotlivých případech jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a ZOS. Každé z posuzovaných jednání bylo jednorázovým úkonem. Tímto jednorázovým úkonem žalobce vyvolal protiprávní stav. Udržování tohoto protiprávního stavu ale není pojmovým znakem dané skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Pro jeho spáchání je podstatné, že informace o ceně neobsahovala informace předpokládané § 12a ZOS. Tento závěr nemůže být vyvrácen tvrzením, že pochybení vycházejí z téhož systémového nastavení cenové komunikace slev. Jednotná cenová politika ve všech prodejnách žalobce není kritériem, které rozhoduje o klasifikaci trvajícího přestupku. *Ad absurdum* by přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS nemohl spáchat subjekt bez více prodejen nebo subjekt s více prodejnami, ale decentralizovanou cenovou politikou.
65. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že ve vymezení skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které se vztahuje nejen k porušení § 12a ZOS, ale i k porušení § 12 ZOS, je sice použit nedokonavý vid, nicméně popisované jednání je svým charakterem

jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován. Tento závěr je pak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – rozsudkem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61: „Je třeba přisvědčit stěžovateli, že gramatický výklad a užití nedokonavého slovesa ve skutkové podstatě deliktu není jediné určující kritérium pro posouzení jeho charakteru, nýbrž je třeba posoudit povahu a podstatu správního deliktu a zejména charakteristiku jeho objektivní stránky, kdy pro trvalý správní delikt svědčí určitá míra trvalosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29).“ Jinak vyjádřeno, aby mohlo jít o trvalý přestupek, muselo by za protiprávní být považováno také udržování nastoleného protiprávního stavu. Ze skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS ale vyplývá, že pro jeho spáchání postačuje pouze jednorázové uvedení informací o ceně v rozporu s § 12a ZOS. Proto soud žalobní námitku považoval za nedůvodnou.

6. Nepřiměřená výše pokuty

66. Soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že orgán prvního stupně se zabýval relevantními kritérii pro určení výše trestu danými § 37 a násl. ZOP. Ve prospěch žalobce hodnotil, že porušení § 54 odst. 4 písm. b) zákona o posuzování shody bylo zjištěno jen u jednoho výrobku. Dále jako polehčující okolnost posoudil, že žalobce s prvostupňovým orgánem řádně spolupracoval.
67. V neprospěch žalobce bylo vzato do úvahy, že přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS byl zjištěn při devíti kontrolách a u většího množství výrobků. Rovněž byl zohledněn následek přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, tedy nesprávně účtovaná cena v neprospěch spotřebitele ve výši 60 Kč [porušení § 3 odst. 1 písm. c) ZOS]. Konečně správní orgány zohlednily také dřívější postihy za přestupky spočívající v porušení § 3 odst. 1 písm. c) ZOS a § 54 odst. 4 písm. b) zákona o posuzování shody.
68. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na jiné obdobné případy, v nichž byly v závislosti na okolnostech konkrétního případu uloženy úhrnné pokuty ve výši 215 000 Kč a 180 000 Kč. S ohledem na to považuje žalovaný sníženou výměru pokuty ve výši 190 000 Kč (z 200 000 Kč uložených prvostupňovým orgánem) za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu a dostatečně splňující represivní a preventivní účinky. Za nejzávažnější porušení považoval žalovaný porušení § 24 odst. 7 písm. l) ZOS.
69. Soud považoval provedené odůvodnění pro uložení výše pokuty za zcela dostačující a přesvědčivé a neshledal důvod pro moderaci výše pokuty. Ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem stanovené možnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive ve výběru některého ze způsobů rozhodnutí umožněného zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 35/2023-75, nebo ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64). Úlohou soudu tedy není hledání optimální výše sankce, ale její korekce v případě, kdy sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti trestu. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že k moderaci je nutné přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji až v případech zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2024, č. j. 7 As 18/2024-68). O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná.
70. Správními orgány byly zohledněny polehčující a přitěžující okolnosti, přičemž uložená pokuta odpovídá závažnosti projednávaného případu a neodchyluje se v neprospěch stěžovatelky od pokut ukládaných v obdobných případech. Je nutno poznamenat, že maximální možná výše pokuty podle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS mohla dosahovat až částky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5 mil. Kč. Pokuta tak dosahuje cca 4 % z její maximální možné výše. Žalobce netvrdí žádné konkrétní rozhodné skutečnosti, pro které by bylo možné označit pokutu v této výši za zjevně nepřiměřenou. Soud tedy k moderaci pokuty neviděl žádný důvod.

7. K průzkumu veřejného mínění

71. Soud předně s odkazem na shora uvedené zdůrazňuje, že nová právní úprava § 12 ZOS ve světle shora popsaného výkladu SDEU najisto postavila, že dané ustanovení musí být vykládáno tak, jak tvrdí správní orgány. Takto jednoznačně vytyčené právní závěry nemohou být zpochybněny či vyvráceny názory jednotlivých spotřebitelů ve formě zákaznického průzkumu. Soud tedy nevyhověl žalobnímu požadavku na provedení důkazu ve formě průzkumu veřejného mínění týkajícího se názoru spotřebitelů na cenovou politiku prodejce.

8. Procesní vady řízení

72. Ani namítané vady řízení, jimiž měly správní orgány zatížit svůj postup, soud neshledal jako důvodné. Žalobce namítal, že dle judikatury platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí. Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v odvolání, žalovaný řízení ke společnému řízení nespojil. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, je tak procesní vadou a v rozporu se zásadami procesní ekonomie.
73. K tomu soud konstatuje, že žalobcem rozporovaný postup správních orgánů je v souladu s účinnou právní úpravou ZOP i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle § 41 odst. 1 ZOP platí, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější, a podle § 88 odst. 1 stejného zákona, pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Ve společném řízení je tak třeba projednat přestupky téhož obviněného, pokud je k jejich projednání věcně a místně příslušný jeden správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 As 4/2025-33). Podle § 1 odst. 3 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, byly zřízeny inspektoráty mající územní působnost pro jednotlivé kraje, které rozhodují o zjištěném porušení zákona ve své územní působnosti. Na posuzování porušení zákonem stanovených povinností s ohledem na územní působnost správních orgánů proto nemění nic ani skutečnost, že stěžovatelka nastavila slevovou komunikaci centrálně. Jelikož jednotlivé inspektoráty žalované rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti, nelze se dovolávat ani porušení zásady *ne bis in idem* (zákaz dvojího trestání) v případě, kdy bylo zahájeno další správní řízení o porušení povinnosti podle § 12a ZOS poté, co již byla stěžovatelka shledána vinnou z porušení stejné povinnosti jiným inspektorátem žalované. Zároveň toto pravidlo znemožňuje spojení různých řízení vedených jednotlivými inspektoráty.

9. Nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí

74. Soud shledal nedůvodnou námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně vytýkaných dílčích pochybení soud odkazuje na bod 24 shora. Soud konstatuje, že žalobce na jedné straně v předchozích žalobních bodech rozsáhle polemizuje s argumentací

žalovaného (resp. prvostupňového orgánu), ale zároveň v tomto žalobním bodě namítá, že žalovaný zatížil své odůvodnění nedostatečným odůvodněním. Soud se výše v odůvodnění tohoto rozsudku věcně zabýval všemi námitkami žalobce a u žádné nedospěl k závěru, že by jeho argumentace byla nedostatečná. Proto není tento žalobní bod důvodný.

10. Návrh na položení předběžných otázek

75. Soud v návaznosti na rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23, který byl shora prezentován, považuje sporný právní výklad za jednoznačný. Je tedy najisto postaveno, jakým způsobem má obchodník slevu z ceny prezentovat. Za těchto okolností není žalobcem navrhované položení předběžných otázek důvodné.
76. Krajský soud na základě shora uvedeného žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
77. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.